

ham stadig mere interessant i deres Øjne. Desuden var Emnerne for hans Samtale saa fremmede for dem, hans Udtalelser derfor saa nye og overraskende, at han uvilkaarlig paatvang dem Respekt.

Endog de to Unge afbrød bestandig oftere deres Hvisken for at høre efter ham, naar han talte; og Sportsmanden blinkede en Gang hen til Fru Hassing, som om han vilde sige:

„Du har for Resten Ret, Tante! . . . Der er virkelig lidt Stil over Manden!“

Derimod var Frøken Ragnhild øjensynlig forstemt. Hun sad tilbagelænet mod Stoleryggen, og hendes lange, spidse Fingre smuldrede stedse mere nervøst noget Brød paa Dugen, efterhaanden som Opmærksomheden samlede sig om Emanuel.

Emanuel selv blev i Længden ikke helt upaa-virket af den Opsigt, hans Tale vakte. Han havde desuden — uden at tænke paa sit Afslag ude paa Marken — i Løbet af Maaltidet drukket et Par Glas Vin. Hans Tone blev mere utvungen, og han formede efterhaanden sine Sætninger med en Klarhed og et Fynd, som undertiden overraskede ham selv.

Men samtidigt voksede hos ham den Modsigelsestrang, den Følelse af Forpligtelse til alvorligt at sige disse Mennesker Sandheden, der hele Tiden